

Cuba 2006.

Med Nimbus og Harley på Cuba med oktan 83 i tanken.

til informationsmøde i klubhuset hos distrikt Fyn. Her blev det pointeret at det selvfølgelig kun var for HD at deltage på turen.

Det stod imidlertid hurtigt klart at hvis turen skulle blive til noget med omkring 25 deltagere som minimum, var man nødt til at acceptere andre MC mærker også.

Derfor blev andre således også indbudt.

I Holbæk Nimbusklub havde Anders Nielsen haft

Da jeg også er den lykkelige ejer af en nyere HD sportster fik jeg i efteråret 2005 mulighed for at tilmelde mig en tur til Cuba i uge 7 og 8 2006.

Turen var tilrettelagt af Adventure MC Travel i samarbejde med Danmarks Radio Cuba ekspert og harleykører Jørgen Laurvig.

Vi var samlet engang i sensommeren en drøm at besøge Cuba i mange år og i hvert fald inden Fidel Castro forlod denne verden. Han var derfor meget hurtigt overtalt til at deltage på turen, og derfor mailede jeg straks næste dag og meddelte at nu var der 2 Nimbus der ønskede at deltage – Anders på årg. 50 med sidevogn, og undertegnede med Militærnimbus også en mod. 50. Jeg havde valgt at droppe min HD til fordel for Nimbussen så Anders ikke blev alene. Det fortrød jeg ikke en eneste gang. Jeg blev æresmedlem af Habana Classic Engelske MC klub, og overalt hvor vi kom frem med Nimbusserne dansede de lokale samba hver gang vi startede vores motorer, og den firecylindrede begyndte at vippe med ventilerne. De havde selvfølgelig aldrig hørt om en Nimbus før, og de Danske turister vi også mødte, troede ikke deres egne øjne da de hørte den let genkendelige lyd af en Nimbus på Cuba.

Lidt om Cuba:

Cuba ligger i det tropiske klimabælte. Cuba er ca. 1200 km. lang og 2-300 km. bred. Øens specielle form og beliggenhed har givet den et klimatisk særpræg. Vindene fra havet kan overalt nå ind til enhver del af øen og blæse den værste hede bort. Derfor føles klimaet mere behageligt end normalt i det tropiske område.

Middeltemperaturen i Havanna er 24 graders varme. Den varmeste måned er juli med en middeltemperatur på 28 grader, og køligst er januar med 21 grader.

I Cuba skifter årstiderne først og fremmest mellem tørretid og regn. Tørretid fra november til april og regntid fra maj til oktober. Der falder selvfølgelig også regn i tørretiden, men det er ikke ret meget og alt i alt bliver det til omkring 1000 m.m. regn om året. Heftige skybrud om eftermiddagen er almindeligt i sommermånederne, og cyklonerne som er almindelige i det Caribiske Hav rammer undertiden også Cuba, bare tænk på den sidste Katrina som ramte sidste år og raserede det nordvestlige område hvilket vi også så konsekvenserne af, med totalt raserede skove og bygninger til følge.

Vi endte således op med at være 29 deltagere på 19 MC fordelt på: 13 HD – 2 Nimbus – 1 BMW – 2 Yamaha og 1 Honda.

På forhånd var vi stillet i udsigt at komme til at opleve:

Guidet byrundtur i Havanna, Cabaret Tropicana med optrædende skønheder kun iklædt det allermest nødvendige, arrangement med den lokale Harleyklub, sejltur i en grotte, badning sammen med delfiner, byrundtur i Trinidad, sejltur til koralø med dykning på koralrev og frokost med friskfangede hummer, køretur i bjergene, besøg til Che´Guevara monumentet og udstilling af vores motorcykler på kongrescenteret i Havanna.

Dette er blot et udpluk af de fællesarrangementer der var tilrettelagt på forhånd.

Vores MC var allerede afleveret hos Caps i Aarhus mellem jul og nytår, og den 12. februar oprandt så dagen hvor vi skulle afsted.

Vi mødtes en meget tidlig morgen i Kastrup Lufthavn.

Efter et lille informationsmøde fløj vi lidt forsinket til Gattwick i England. Herfra havde vi så travlt med at nå det næste fly direkte til Havanna Cuba at kun ca. halvdelen af os nåede at komme med. Resten måtte således en tur over Canada inden de meget trætte kom til Cuba 10 timer senere end fortroppen. De havde dog deres bagage med sig hvilket fortroppen ikke havde fået med i farten.

Det var selvfølgelig ikke sjovt at undvære sin kuffert den første uge, men mit råd til andre skal være: Pak altid det mest nødvendige i håndbagagen så man kan klare sig de første dage. Det er nemlig praktisk taget umuligt at købe undertøj og sokker o.s.v. i Cuba for turister. Det kan kun lade sig gøre på hotellerne der har butikker som turisterne kan handle i. Det er nemlig således at turister veksler til pesos der er 24 gange mere værd end den lokale valuta. Disse konvertible pesos som de kaldes svarer til værdien af en euro, og for 10 af dem vil en Cubansk familie kunne klare sig med husleje og andre fornødenheder i en hel måned.

Priserne for turister er derimod i et prisleje der modsvarer priserne i alle andre turistlande vi normalt tager til i Europa, så det er ikke billigt at feriere derovre.

De første par dage gik med at få pakket vores MC ud af containeren og få indregistreret dem på Cubanske nummerplader som var forlangt hvis vi skulle kunne køre på Cuba. Således er vi nok de eneste i verden der kan fremvise en registreringsattest fra Republica de Cuba dog i kopi for den originale skulle afleveres sammen med nummerpladen da vi forlod landet.

Og der var ingen der turde beholde dem som souvenir, for hvis vi ikke afleverede alt var der fare for at containeren ikke kom tilbage til DK. Det kostede for øvrigt 30 euro at indregistrere, og 5 euro at aflevere nummerpladerne igen – alt koster i det land som turister.

Her blev det hurtigt klart for os at vi var pionerer. Det var således første gang at en hel gruppe kom til Cuba for at køre på egne køretøjer. Det tog virkelig sin tid selv om

de Cubanske myndigheder havde fået alle tænkelige oplysninger om både os, og vores MC inden ankomsten.

Det tog således 3 dage inden alt var i orden og vi kunne drage afsted på vores tur rundt på øen, så man opdagede hurtigt at man skulle ned i et helt andet gear.

Her tager ting virkelig tid. Det var der dog klogelig taget hensyn til i programmet så vi fik da set en masse ting i Havanna imens de lokale myndigheder gav sig god tid.

Vi var således på en guidet byrundtur i Havanna og se på forskellige bygninger og pladser. Også universitetet hvor Fidel holdt sine første taler som 19 årig jurastuderende. Vi så indenrigsministeriet hvor facaden prydes af et stort billede af Che.

Spændende byrundtur men uden de sædvanlige reklamer og forretninger på et hvert gadehjørne. Gad vide hvor de lokale gør deres indkøb henne?

Der blev også arrangeret en lokal strandtur, og her blev det for første gang gjort klart hvor svært der er at køre så mange sammen når man ikke rigtigt ved hvor man skal hen. Nå det blev meget bedre med tiden.

Jeg var en af de heldige der nåede stranden. En turkisblå kridhvid strand med kokospalmer ligesom et postkort, blot så det lidt koldt ud med de lidt store bølger.

Vi var da et par modige der var hurtige med badebukserne overvåget af det lokale politi der var tilstede alle vegne – jo der bliver passet på.

Det var dog en meget behagelig oplevelse der ventede os i vandet der aldrig har en temperatur under 26 graders varme på Cuba. Det var grangiveligt som at gå i badekaret herhjemme, blot skulle man passe på ikke at få en kokosnød i hovedet når man færdedes på stranden.

Ok der var også nogen der fik skruet lidt inden starten med god hjælp af den lokale HD præsident som senere skulle vise sig at være en rigtig god kammerat og lokalguide på vores tur rundt i landet.

Så torsdag kl. 10 rullede vi nu 20 MC afsted ud til 2 ugers intense oplevelser.

Overalt hvor vi kom frem og passerede de små byer var folk ellevilde og kom frem og vinkede og piftede ad os. Nogle stoppede helt op som om de havde set en månelanding. Andre prøvede at tælle MC, men fælles for alle, var det kun glade og positive lokale vi mødte overalt til trods af at vi kom med alt vores rigdom i form af vores flotte MC.

På vej til Vinales besøgte vi en nationalpark hvor vi spiste frokost og badede i en fantastisk flod med et vandfald.

På vores vej videre passerede vi de små byer hvor livet gik sin vante gang, kun afbrudt af de larmende motorcykler der nu kom forbi dem - et syn de sandsynligvis aldrig havde troet muligt.

Vi kørte ad veje der var endog meget dårlige, og det var vist et af de tidspunkter jeg drømte lidt om den moderne HD der blev efterladt derhjemme til fordel for en gammel stivstellet ged i militærfarve.

Her var det så første gang at Anders opdagede at der er forskel på at køre i det kolde nord, og så komme til Caribien i 30 graders varme og køre Nimbus.

Her taber en halvslidt Nimbus hurtigt pusten i bjergene, og det endte da også med at han måtte på slæb indtil den blev kold og så kunne klare sig selv igen.

Vi ankom til hotel Ermita ca. kl. 18. Igen et helt fantastisk sted med en formidabel udsigt over dalen. Vi skulle kun overnatte her en nat, men kunne sagtens have brugt et par dage mere i det fantastiske flotte og frodige område med mange tobaksmarker og meget andet.

Fredag startede med et dejligt koldt bad, - ja ok det er jo ikke alt der er first class til den pris.

Kl. 11.00 skulle alle stå klar med fuld tank på byens servicestation. Sikket opløb.....

Man har på fornemmelsen at der ikke er nogen der arbejder på Cuba med alle de mennesker der er til stede hver gang vi holder stille samlet. Og når man taler med de lokale siger de da også at det er flertallet der er uden noget arbejde. Resten lever af det som de kan få fra staten og det som de ca. 2 mill. Cubanere der er bosat uden for Cuba sender hjem til dem hver måned.

Hver gang var det også de to Nimbuser der skabte størst opmærksomhed til stor fortrydelse for de mange dyre HD'er. Standardspørgsmålet var næsten altid "hav many gears" hvilket åbenbart betød "hvor gammel er motorcyklen?" Jeg fik hurtigt lært at sige: sin quinto – hvilket vist betyder noget i retning af 1950.

Jørgen Laurvig havde også oversat en tekst om min militærnimbus og Fisker og Nielsen som vi kunne vise frem til de nysgerrige.

I dag var den store køredag. Forude ventede en tur på 450 km. hovedsagelig på en 6 sporet landevej som de kaldte motorvej.

På deres motorvej kunne man dog møde køer – dem som kan give mælk, cyklister, holdende lastbiler, oksekærere, hestevogne og ikke mindst tværgående trafik med fuldt stop **på en motorvej**, og selvfølgelig gående som forsøger at komme op at køre som man ser overalt på Cuba. Alt det sammenholdt med alle de huller som man hele tiden skulle være opmærksom på hvis man ville være sikker på at komme helskindet frem. Sådant spændende nok, når bare det var lyst.

Det var sgu en drøj tur hvor Anders Nimbus igen gav op et par gange, men ud på aftenen hvor det igen blev lidt køligere og med benzin på tanken gik det såmænd helt godt igen.

Nu var det blot blevet mørkt, med mørke cyklister, hunde, katte og sågar heste i fuld galop i modsat retning.

Det var vist et lykketræf at der ikke skete nogen ulykker på den sidste del af de små veje. Det gjorde der i øvrigt heller ikke resten af turen heldigvis, selvom vi endte op med at havde kørt mellem 1500 og 1800 km.

Endelig nåede vi frem til Hotel Jagure i Cienfuegos kl. 21:30, - kun en halv time senere end alle de nyere MC sammen med følgebilen.

Efter en tur i den meget smukke Cienfuegos by, hvor rigtig mange, specielt Skandinaviske piger, tager til for at studere Salsadansens mysterier, var der afgang til det næste bestemmelsessted, nemlig Trinidad.

Her blev vi opdelt i to hold, hvor det ene kørte direkte til hotellet i Trinidad, og det andet lige skulle ud og svømme med delfiner på turen derned.

Jeg var på delfinholdet. Det at svømme sammen med delfiner var en fantastisk oplevelse. Man skulle blandt andet lægge sig udstrakt i vandet med let spredte ben. Så kom der to delfiner, og med en speedbåds hastighed var de i stand til at svømme med mig på over 100 kg. Og løfte mig helt op af vandet, for dernæst at aflevere mig med et koket kast tilbage ved bådebroen. Det var ikke kun mig, men alle der prøvede det som de kunne finde balancen på og give den samme behandling. Det var virkelig nogle specielle dyr at være sammen med.

Resten af turen til Trinidad foregik langs kysten hvor vi flere steder fik set hvad en orkan på de kanter er i stand til at udrette. Det var lidt uhyggeligt.

Vi sidste ankom til vores hotel Ancon kl. 19.00. Det var et stort hotel med masser af barer og en placering helt ned til den skønneste badestrand man kan tænke sig.

På dette hotel var der "all inklusive" – og det betød at vi var rigtig mange der fik opbrugt ugens anbefalede alkoholration allerede det første døgn tid.

Når man skal i byen i Trinidad, og for resten også mange andre steder på Cuba, spørger man bare efter Casa de la Musica til en af de mange gamle Amerikanerbiler der kører som Taxi derovre. Det er ikke bare et turiststunt med alle de gamle biler, - der er virkelig mange derovre som kører stadigvæk, men med en eller anden mystisk motor ilagt. De støjer ubeskriveligt og om de kan bremse og styre forsvarligt må stå hen i det uvisse. En oplevelse er det i hvert fald at køre med dem.

Casa de la Musica er som regel et sted på det lokale torv med levende musik. Her samles så byens ungdom og alle andre der vil opleve lidt dans og musik. Og det vil rigtig mange på Cuba. Det er da også en helt speciel oplevelse at se Cubanerne danse salsa. Det er virkelig en sensuel dans som man skal være lavet helt af sten for ikke at synes om. Her er der ikke nogen der først skal vurdere en fra øverst til nederst, før der gives afslag på en dans, nej her danser unge som gamle med hinanden og hygger sig virkelig godt til den gode musik. Er man ikke på dansegulvet kan man da bare danse for sig selv på stedet, og det gør de man så.

Mandag stod den så på snorkling på korelrev og besøg på en tropeø.

Vi startede fra den nærliggende havn. Der ventede en stor katamaran sejlskib på os. Efter ca. 2 timers sejlads var vi ved det koralrev vi skulle snorkle på. Jeg havde heldigvis selv medbragt eget udstyr, hvad viste sig at være meget fornuftigt da de ikke havde svømmefødder større end no. 41. Så jeg var hurtigt i vandet, og hvilket syn der mødte os dernede. Det var fuldstændigt som at svømme i et akvarium med alverdens mærkelige fisk i alle farver. Man bør dog nok huske at der hurtigt går en time hvorfor man skal huske at smøre sig godt på ryggen med solcreme. Det havde jeg ikke husket, så den tur mindes jeg resten af ferien.

Efter vores dykkertur sejlede vi rundt om øen og lagde til ved en lille bådebro på en rigtig Bounty ø.

Her skulle middagen så indtages i selskab med de indfødte. Der var bare lige det at de indfødte var en stor flok leguaner i forskellig størrelse, nogle store fredelige rotter på størrelse med gravhunde og et mylder af eremitkrebs.

Det tog lige et stykke tid før specielt pigerne fik vænnet sig til selskabet, men vi fandt hurtigt ud af at de havde set hvide mennesker før.

Middagen bestod af paella og friskfanget hummer, og det kan vel lige gå når der bare er nok af friske forsyninger af den rigtig gode lokale øl "Bucanero" og det manglede bestemt ikke. Det var jo det besætningen levede af at sælge.

Efter en rigtig dejlig dag, havde morfar godt brug for en lur på hjemvejen, og det blev foretaget i den nedgående sol på fordækket i hængekøjen.

Hele den næste dag foregik på den dejlige strand ved hotellet inden en fællesspisning på hotellet hvor vi igen fik – ja hummer selvfølgelig. Man skal jo spare et sted.

Det kulinariske er ellers ikke noget at skrive om. Oksekød duer Cubanerne ikke til, men gris, fisk og fjerkræ er man godt tjent med. Til maden er øl eller vand OK. Vin kan ikke anbefales. Finder man et mærke der er drikkeligt, er det som regel ikke til at betale.

Onsdag gik turen over bjergene til Santa Clara. En ubeskrivelig bjergtur på 100 km. Det var hård kost for alle ikke mindst Nimbusserne. Meget dårlige veje, men med udsigt til bjerge, floder, palmeskove og unikke små landsbyer – her var vi virkelig kommet på landet.

Santa Clara var det første område med meget stor betydning som de herrer Fidel og Che indtog og resten er bare historie.

Det er derfor også byen hvor det berømte monument og de jordiske rester fra de revolutionære er bisat efter hjemkomsten fra Bolivia hvor Che endte sine dage, hvilket Jørgen Laurvig fortalte os malende om.

Det var selvfølgelig også her at alle forsidebillederne skulle tages til alle vores respektive mærkeklubbens blade.

Resten af turen på 350 km. foregik på motorvej tilbage til Havanna. Det var som at slippe heste ud på folden efter en lang vinter. Pokkers tog ved de fleste, for nu skulle der strækkes ud. Det varede derfor ikke længe før man mistede tålmodigheden med Anders gamle Nimbus, så den endte med at komme op at køre med en tilfældig lastbil der blev stoppet. Anders humør steg først senere på dagen da der også måtte en HD op på ladet ved siden af ham. Og til uanede højder da han senere på dagen trak HDén det sidste stykke tilbage til byen hvor lastbilen ikke turde køre med fremmed last. Undertegnede måtte dog lige vise hvad en god Nimbus kunne præstere på motorvejen, så da speedometret viste 125 km/t. gav det en smule respekt. Resten af turen gik med 90 – 100 km/t. så vi fik da vist at de gamle også kan. Det blev dog henad kl. 10 inden vi ankom til vores sidste hotel Palco.

Hotel Palco er et kongrescenter hvor vi skulle udstille vores MC torsdag kl. 13.00 Efter vask og pudsning fik vi alle cyklerne anbragt med megen møje og besvær i et lokale under hotellet.

Her var så det lokale TV og presse tilstede og der blev holdt diverse taler om vores motorcykler til ære for Che som for resten også var motorcyklist.

Denne udstilling var også en af indgangsvinklerne til at få godkendt vores tilstedeværelse i det hele taget med de Cubanske myndigheder.

Fredag skulle vi deltage i en paradekørsel midt i Havanna sammen med andre gamle biler og motorcykler.

Anledningen var 48 året for den 5 dobbelte verdensmester, i det der i dag svarer til formel 1, blev kidnappet af en Fidel Castros ekstreme grupper. Det var under Batistas styre og efter løsladelsen udtalte den løsladte Juan Manuel Fangio at han skam var blevet behandlet pænt. Mere skal der ikke til at blive folkehelt på de kanter.

Vi endte ved det hotel hvor han var blevet bortført.

Her var der igen folkelig opstandelse, mest fordi der nu kom 50 MC og parkerede midt på gaden. Nå men vi var efterhånden vant til alt postyret når vi alle kom samlet kørende, men det var nu alligevel sjovt at se reaktionerne på folk.

Her blev igen danset og spillet musik så det gav genlyd i hele kvarteret.

Herefter gik turen til Containerpladsen hvor vi hurtigt fik afleveret papirer og nummerplader til myndighederne.

Pakningen på vores medbragte paller gik også smertefrit.

Og cyklerne er efter sigende på vej hjem nu, med ankomst sidst i marts md.

Om aftenen var vi til Cabaret Tropicana. Her var vi næsten alle ukendelige uden vores bikertøj. Alle havde endelig fået deres kufferter og nu skulle festtøjet selvfølgelig i brug. Ved indgangen fik alle mændene en god cigar (til at ryge) og pigerne en blomst.

Showet var fantastisk flot med smukke piger, enten med meget farverige kjoler, eller blot et par muslingeskaller på de forkerte steder.

På bordet var der en hel flaske god rom med tilhørende colaer pr. 4 gæster, så det gjaldt om at placere sig med omtanke.

Lørdag gik for mit vedkommende ved poolen på hotellet indtil vores afslutningsfest med den lokale Harleyklub og den Klassiske Engelske MC klub.

Der var rockmusik fra sidst på eftermiddagen efterfulgt af en modeopvisning og til sidst en fællesspisning.

Søndag formiddag gik med at pakke og slappe af ved poolen inden vi blev afhentet af bussen om eftermiddagen.

L a n g ventetid som sædvanlig i lufthavnen. Vi fik alle vores bagage med fra Havanna, og ankom næste morgen planmæssigt til Gattwick og alt gik også godt her med den videre færd til København og – nåh ja, der var jo lige Anders der mente at det var det sikreste at have sine reservedele og gearskifte samt div. værktøj i håndbagagen. Det mente sikkerhedskontrollen i Gattwick ikke og han måtte derfor deponere det midlertidigt.

Efter en lille forsinkelse på 20 minutter var vi hjemme i Kastrup kl. 12.00 præcis.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på hvad der ville være sket med Cuba hvis der ikke var kommet en revolution med det kommunistiske styre til følge.

Jeg tror at det kunne have været et umådeligt rigt land, med alle de muligheder der er tilstede her. Nu ligger de fleste fabrikker bare øde hen som monumenter fra fortiden. Det er helt utroligt at befolkningen kan være så positive når man ser hvad de har til rådighed i hverdagen.

Man har helt frataget dem deres initiativ til at tænke selvstændigt til en hvis grad. Og når man så læser at Fidel lige har investeret 700 mill. kr. på to nye fly til hans egen sikkerhed og behagelighed, så kan jeg godt få øje på et par ting, hvor han kunne bruge pengene lidt bedre efter min mening.

Her slutter så 16 dages historie i selskab med nogle dejlige positive mennesker. Jeg kan i hvertfald garantere at det ikke er de Harleyfolk som vi her har været i selskab med, som ikke hilser på andre MC når de mødes, som sagnet fortæller.

Hilsen fra de forpustede Nimbusser.

Smeden

Nimbus 2479

HD 4850